

heller ikke kunnet anføre et eneste Exempel paa, at Vedkommende har henvendt sig til Ministeren selv. Han har henvendt sig i vedkommende Contoir, men af hvem han der har faaet Bested, om det maaskee er af en Skriver eller en Copist istedetfor af Contoirchefen eller Fuldmægtigen, veed man slet ikke. Saavidt mig bekjendt, har Ingen henvendt sig til Ministeren selv derom og faaet en Bested, hvorover han havde Grund til at beklage sig.

J. M. Hansen: Seg vil takke den ærebe Indenrigsminister for den Naade, hvorpaa han her har udtalt sig om denne Sag; jeg er overbevist om, at det vil have heldige Følger. Seg vilde kun ønske, at hans ærebe Collega, der sidder ved hans Side, vilde gjentage hans Ord for sit Vedkommende; jeg troer nemlig, at de Klager, der føres, nærmest ramme hans Ministerium, og det vilde derfor være overmaade beroligende for Befolkningen, om han for sit Vedkommende vilde gjentage, hvad vi nu have hørt af den ærebe Indenrigsminister.

Justitsministeren: Sagen forekom mig at være i saa gode Hænder, at jeg aldeles ikke havde noget imod, at det blev overhørt, at jeg før bad om Ordet for at gjøre nogle korte Bemærkninger. Det lader til, at det er mig, der er den Uheldige, og at det er i de Regjeringsanliggender, der ere mig betroede, at der er mødt et saadant Par Tilfælde, som omtalt — jeg behøver ikke at forsiikre, at de ere mig ubekjendte. — Legitimation for, at den Vedkommende har Ret til at forlange sig Erklæringen meddeelt, fordres ganske vist, og bør fordres, ikke for Contoirets eller Ministeriets Skyld, men for de vedkommende Privates, der ere interesserede i Sagen. Ansøgning kan jeg derimod ikke begribe, at man har forlangt. Seg formoder, at der sigtes til et Tilfælde, hvori der ønskedes Afskrift af forskjellige specielle Documenter, men da Sagen er mig ubekjendt, kan jeg ikke udtale mig videre derom. Man har et gammelt Ordsprog, som raader til hellere at gaae til Hovedet end . . ., men dette synes den omtalte ærebe Rigsdagsmand ikke at have erindret. Det vilde heller ikke være godt, om enhver Skriver eller Underordnet i Con-

toiret skulde kunne afgjøre disse Sager. Den Vedkommende skulde vel ikke altid have den Uleilighed at opsoge Ministeren, men Departementschefen eller Contoirchefen vilde det vel være rettest at henvende sig til. Den af den ærebe Forslagsstiller fremsatte Grundsaetning om Usikkerheden af Aabenhed og gjensidig Tillid mellem Embedsmændene og Befolkningen kan jeg være ganske enig i, og jeg troer heller ikke, at Hemmelighedsboldelse i Nutiden er et Særkjende for Embedsstanden, ialtsald ikke i noget stort Omfang. Derimod kan jeg ikke være enig i den Fortolkning, som det ærebe Medlem underlagde min Erklæring ved Sagens anden Behandling. Seg skal blot minde om, at i slige vigtige Sager som denne bliver Regjeringens Stilling heri Salen Gjenstand for en fælles Raadslagning, og den Beslutning, der tages, er Alles, og fremsættes som saadan. Den Udtalelse, som jeg har gjort, har saaledes været en fælles Beslutning, hvori der ikke har været nogen Dissents, og jeg har derfor med god Grund kunnet sige, at jeg ikke havde nogen Bemyndigelse til at fravige den. Dersom min Erklæring ved anden Behandling har været mindre bestemt, skal jeg for mit personlige Vedkommende, for ikke at vække Formodning om Dissents, tillade mig at henholde mig til den Erklæring, jeg afgav ved Sagens første Behandling, dersom denne skulde findes mere bestemt.

Rettelse i Willes Foredrag.

Sp. 1520, nederst: „Ved disse Salg er vel en Deel af Sorø Akademies Indtægter bleve reducerede i Form af Canoner“ læs: „bleve radicerede i Sorden i Form af Canon“

Rettelser i Tschernings Foredrag.

Sp. 1636, Lin 3 f. n.: Foran „onster“ indskydes: „ikke“
— — nederst: Efter „Formaal“ tilføies: „at mod-
sætte sig“

Sp. 1504, Lin. 18 f. n.: „Genreberg“ læs: „Gavreberg“
— 1606, — 2 — „361“ læs: „161“